

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 35 2017, nummers 789 – 816 dinsdag 26 september 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Bouwbesluit 2012	10
Planschade.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Wet natuurbescherming.....	12
Flora- en faunawet.....	13
Ambtenarenrecht.....	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14
Bestuursrecht overig	19
APV.....	19
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Onderwijs	23
Wet bescherming persoonsgegevens	23
Wet Bibob.....	25
Vreemdelingenrecht.....	27
Regulier.....	27
Inreisverbod	28
Prejudiciële verwijzing	30
Richtlijnen en verordeningen	30
Vreemdelingenbewaring	32

Algemeen bestuursrecht

Persbericht Raad van State, 22-09-2017, 201607055/1

De Redactie van de JnB attendeert u op het [persbericht](#) van 22 september j.l. van de Raad van State. Uit dit persbericht volgt dat de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak staatsraad advocaat-generaal Widdershoven heeft gevraagd een conclusie uit te brengen over de bestuurlijke waarschuwing. Zo wil de voorzitter weten welke omstandigheden van belang zijn voor de vraag of een waarschuwing een besluit is of niet. Daarnaast vraagt de voorzitter de staatsraad advocaat-generaal bij het nemen van zijn conclusie rekening te houden met de jurisprudentie van alle hoogste bestuursrechters.

In deze zaak wordt iedereen de mogelijkheid geboden te reageren op de vragen die aan de staatsraad advocaat-generaal zijn gesteld, dus ook anderen dan partijen die direct bij deze zaak zijn betrokken. Het is de eerste keer dat de Afdeling bestuursrechtspraak van dit instrument gebruikmaakt. Via de website van de Raad van State kunnen 'meedenkers' (zogenoemde amici curiae) binnen een bepaalde termijn een reactie indienen. De staatsraad advocaat-generaal zal bij het nemen van de conclusie rekening houden met deze reacties.

De Afdeling bestuursrechtspraak zal de zaak met nummer 201607055/1 op vrijdag 10 november 2017 op een rechtszitting van een grote kamer behandelen. Uiterlijk zes weken na de dag van de rechtszitting neemt de staatsraad advocaat-generaal de conclusie. Partijen krijgen vervolgens twee weken de tijd om daarop te reageren. Hierna zal de Afdeling bestuursrechtspraak uitspraak doen in deze zaak.

JnB2017, 789

MK ABRS, 20-09-2017, 201606974/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Asten.

Awb 4:5 lid 1 aanhef en onder c

Wet algemene bepalingen 2.1 lid 1 aanhef en onder g en h

Regeling omgevingsrecht (hierna: Mor) 6.1, 6.2

AANVRAAG. I.c. heeft [appellant] beoogd zijn aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het slopen van een bouwwerk in een beschermd stads- of dorpsgezicht om te zetten in een aanvraag voor het slopen van een bouwwerk in gevallen waarin dat in onder meer een bestemmingsplan is bepaald. In het primaire besluit is in dat verband vermeld dat het college deze aanvulling van [appellant] niet heeft beschouwd als een separate aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit slopen op grond van het bestemmingsplan, maar als een aanvulling van de eerder ingediende aanvraag. Artikel 4:5, eerste lid, van de Awb verzet zich in dit geval niet tegen deze handelwijze.

Besluit waarbij het college de aanvraag om een omgevingsvergunning van [appellant] buiten behandeling heeft gelaten. (...)

[appellant] betoogt onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college in het besluit van 16 maart 2016 ervan mocht uitgaan dat hij zijn aanvraag om

een omgevingsvergunning bij brief van 6 april 2015 heeft ingetrokken. Daartoe voert [appellant] aan dat hij bij zijn aanvraag van 1 februari 2015 voor een vergunning om de woning te slopen weliswaar het verkeerde formulier heeft gebruikt ("slopen in beschermd stads- of dorpsgezicht"), maar dat hij zijn aanvraag op 6 april 2015 desgevraagd heeft gewijzigd door het juiste formulier in te dienen ("slopen op grond van ruimtelijke regels"). Op die datum heeft hij zijn aanvraag voorts aangevuld. [appellant] stelt dat hij geen nieuwe aanvraag om een omgevingsvergunning heeft ingediend. (...)

De Afdeling overweegt als volgt. Aangezien binnen het grondgebied van de gemeente Asten geen beschermde stads- of dorpsgezichten zijn aangewezen, diende het college [appellant] erop te wijzen dat hij een aanvraag heeft ingediend voor een niet te vergunnen activiteit. Het college heeft [appellant] bij brief van 11 maart 2015 in de gelegenheid gesteld om zijn aanvraag te wijzigen in een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het slopen van een bouwwerk in gevallen waarin dat in onder meer een bestemmingsplan is bepaald, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder g, van de Wabo. Tevens heeft het college [appellant] in de gelegenheid gesteld om de informatie aan te leveren die is vereist op grond van artikel 6.1 van de Mor en artikel 13, lid 13.4.3, van de planregels. [appellant] heeft zijn aanvraag op 6 april 2015 aangevuld met onder meer foto's van het pand en heeft daarbij tevens het juiste formulier ingevuld en ingediend. De Afdeling begrijpt dat [appellant] heeft beoogd zijn aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het slopen van een bouwwerk in een beschermd stads- of dorpsgezicht, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder h, van de Wabo, om te zetten in een aanvraag voor het slopen van een bouwwerk in gevallen waarin dat in onder meer een bestemmingsplan is bepaald, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder g, van de Wabo. In het primaire besluit van 19 mei 2015 is in dat verband vermeld dat het college de aanvulling van [appellant] op 6 april 2015 niet heeft beschouwd als een separate aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit slopen op grond van het bestemmingsplan, maar als een aanvulling van de op 1 februari 2015 ingediende aanvraag. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, verzet artikel 4:5, eerste lid, van de Awb zich in dit geval niet tegen deze handelwijze. Het college heeft [appellant] in de gelegenheid gesteld zijn aanvraag te wijzigen en om zijn aanvraag aan te vullen. Er is in dit geval geen rechtsregel die zich verzet tegen wijziging van de aanvraag, aangezien het college op 6 april 2015 nog geen besluit op de aanvraag van 1 februari 2015 had genomen en het voor zowel [appellant] als het college duidelijk was dat [appellant] het college uitsluitend om een omgevingsvergunning verzocht voor het slopen van het pand aan de [locatie] te Asten. Ook zijn er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat derden door een wijziging van de aanvraag als hiervoor bedoeld, worden geschaad, zodat de aanvraag niet opnieuw gepubliceerd hoefde te worden. Overigens zijn in dit geval de indieningsvereisten als bedoeld in de artikelen 6.1 en 6.2 van de Mor gelijk, aangezien het pand geen monument is. Het voorgaande brengt met zich dat het college zich bij het besluit van 19 mei 2015 terecht een oordeel heeft gevormd over de vraag of de door [appellant] verstrekte gegevens en bescheiden voldoende waren voor de beoordeling van de aanvraag om een omgevingsvergunning voor het slopen van een bouwwerk, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder g, van de Wabo. De rechtbank heeft niet onderkend dat het besluit op bezwaar van

16 maart 2016 op dit onderdeel in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Het college mocht er in het besluit op bezwaar van 16 maart 2016 niet van uitgaan dat [appellant] zijn aanvraag van 1 februari 2015 had ingetrokken en op 6 april 2015 een nieuwe aanvraag om omgevingsvergunning had ingediend die vervolgens op 16 april 2015 ook is ingetrokken. Het betoog slaagt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:2535](#)

JnB2017, 790

MK ABRS, 20-09-2017, 201607123/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP), appellant sub 1.

Awb 1:2 lid 1, 8:26 lid 1

BELANGHEBBENDE. I.c. heeft de rechtbank NS Groep N.V. en NS Reizigers B.V. terecht in de gelegenheid gesteld aan het geding deel te nemen. Het is vaste jurisprudentie dat in een situatie als de onderhavige waarin een bestuursorgaan wordt gevraagd handhavend op te treden jegens een rechtssubject, dat rechtssubject bij dat aangevraagde besluit rechtstreeks betrokken belangen heeft en dus belanghebbende is. Dit is niet anders als, zoals in dit geval, voordat daadwerkelijk tot handhavend optreden wordt overgegaan, een verzoek tot handhaving op grond van een beleidsregel in beginsel één of meer achtereenvolgende fases doorloopt.

[ECLI:NL:RVS:2017:2555](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Wet bescherming persoonsgegevens', nr. JnB2017, 809.

JnB2017, 791

MK ABRS, 23-08-2017, 201606717/1/R2

raad van de gemeente Gemert-Bakel (hierna: raad), verweerder.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. Gelet op hetgeen i.c. is aangevoerd is er geen grond voor het oordeel dat de raad zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de bestreden bestemmingsplanregel in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Het beroep is ongegrond. De door de raad opgeworpen vraag in hoeverre de relativiteitseis die is neergelegd in artikel 8:69a van de Awb in de weg zou staan aan een eventuele vernietiging van het bestemmingsplan kan derhalve buiten bespreking blijven.

[ECLI:NL:RVS:2017:2268](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 792

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-08-2017 (publ. 24-08-2017), SHE 16/3103

Minister van Infrastructuur en Milieu, verweerder.

Tracéwet 22

Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu 2014 (Beleidsregel) 4

NADEELCOMPENSATIE. Voorzienbaarheid. Aan de hand van de Gemeentelijke Structuurvisie en het Gemeentelijk Verkeers- en Vervoersplan (GVVP) was voor een redelijk denkend en handelend koper niet voorzienbaar dat verweerder het schadeveroorzakend besluit [wijziging verkeerssituatie] zou nemen.

Gemeenten kunnen géén bepalende invloed uitoefenen op verweerders besluitvorming omtrent aansluitingen op het rijkswegennet. Verweerder maakt een belangenafweging waarbij meer belangen worden gewogen dan de belangen van een individuele gemeente. Dat is een redelijk denkend en handelend koper ook bekend. De rechtbank hecht reeds daarom niet de waarde aan de Structuurvisie of het GVVP als verweerder heeft gedaan.

[...] [Afwijzing] verzoek om nadeelcompensatie in verband met de nadelige gevolgen van het Koninklijk Besluit van 26 juni 2013 tot onttrekking van toe- en afritten met nummer 41 op rijksweg A59.

[...] In de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: Afdeling) van 28 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)) geeft de Afdeling een algemeen kader aan voor risicoaanvaarding: "De voorzienbaarheid van een planologische wijziging dient beoordeeld te worden aan de hand van het antwoord op de vraag of ten tijde van de investeringsbeslissing, bijvoorbeeld ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak, voor een redelijk denkend en handelend koper, aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met concrete beleidsvoornemens die openbaar zijn gemaakt. Voor voorzienbaarheid is niet vereist dat een dergelijk beleidsvoornemen een formele status heeft". De Afdeling hanteert dit kader ook in nadeelcompensatiezaken (zie de uitspraak van 10 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7681](#)).

De rechtbank ziet zich in de eerste plaats voor de vraag gesteld of de [red: gemeentelijke] Structuurvisie en het GVVP aanleiding behoren te zijn voor een redelijk denkend en handelend koper om rekening te houden met een voor hem nadelige wijziging van de verkeerssituatie als gevolg van een besluit van de rijksoverheid. Verweerder is, als hoger overheidsorgaan, op geen enkele wijze gebonden aan gemeentelijke structuurvisies of verkeersplannen, maar heeft een autonome bevoegdheid tot het nemen van een verkeersbesluit over een rijksweg. Hierin verschilt deze zaak van bijvoorbeeld een schadeveroorzakend bestemmingsplan van een gemeente dat uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet zonder meer voorbij kan gaan aan beleidsvoornemens (bijvoorbeeld een oud streekplan) van een hogere overheid. Verweerder merkte ter zitting op zichzelf terecht op dat hij afhankelijk is van een gemeente voor de aansluiting van de rijksweg op het lokale wegennet en dat hij een gemeente wel zal moeten betrekken in zijn besluitvorming omtrent aansluitingen op het rijkswegennet. Feitelijk is de (her)inrichting van het lokale en landelijke wegennet zo het resultaat van samenwerking tussen verschillende bestuurslagen. Dat moet echter worden onderscheiden van de vraag of aan de hand van de Structuurvisie en het GVVP voor een

redelijk denkend en handelend koper voorzienbaar was dat verweerder het schadeveroorzakend besluit zou nemen. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake, gezien het navolgende. Gemeenten kunnen géén bepalende invloed uitoefenen op verweerders besluitvorming omtrent aansluitingen op het rijkswegennet. Verweerder maakt een belangenafweging waarbij meer belangen worden gewogen dan de belangen van een individuele gemeente. Dat is een redelijk denkend en handelend koper ook bekend. De rechtbank hecht reeds daarom niet de waarde aan de Structuurvisie of het GVVP als verweerder heeft gedaan.

Verder neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder de gestelde voorzienbaarheid uitsluitend baseert op de Structuurvisie en het GVVP. Verweerder heeft na publicatie van deze stukken zich in geen enkel concreet beleidsvoornemen positief dan wel op andere wijze uitgelaten over de Structuurvisie of de daarin met zoveel woorden genoemde mogelijkheid dat toe- en afrit 41 als gevolg van de aanleg van het Ei van Drunen overbodig wordt. Aan de Structuurvisie kan daarom niet de door verweerder gewenste betekenis worden toegekend. Voor een redelijk denkend en handelend koper bestond aldus onvoldoende aanleiding om de concrete beleidsvoornemens van de gemeente Heusden (voor zover die uit de Structuurvisie kunnen worden afgeleid) te projecteren op verweerder.

Daarnaast ziet de rechtbank in het GVVP geen enkel voldoende concreet aanknopingspunt dat toe- en afritten van de rijksweg A59 kunnen komen te vervallen. Natuurlijk kan een gemeentelijk vervoersplan nooit over een rijksweg gaan. Er staat alleen in dat structurele maatregelen noodzakelijk zijn, maar dat is onvoldoende concreet voor een redelijk denkend en handelend koper om hieruit te kunnen afleiden dat een toe- en afrit komt te vervallen. Dat kennelijk sprake is van een gevaarlijke verkeerssituatie is voor een redelijk denkend en handelend koper onvoldoende concreet om hieruit het wegvallen van de betreffende toe- en afrit af te leiden.

Daarom is de rechtbank van oordeel dat op basis van de Structuurvisie en het GVVP het schadeveroorzakende besluit niet voorzienbaar was. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:4412](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBOBR:2017:4412)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 793

ABRS, 20-09-2017, 201604658/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 7.10

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

HANDHAVING. Beëindigen permanente bewoning van recreatiewoningen.

Omdat [appellant] de recreatiewoningen niet zelf gebruikt voor permanente bewoning, kan hij niet als overtreder van artikel 9, vijfde lid, van de planvoorschriften, dat zich alleen richt tot degene die de recreatiewoningen gebruikt voor permanente bewoning, worden aangemerkt. Anders dan uit

voormelde uitspraak van de Afdeling van 9 november 2011 [ECLI:NL:RVS:2011:BU3757](#) zou kunnen worden afgeleid, maakt de omstandigheid dat [appellant] de recreatiewoningen zonder tussenkomst van een derde verhuurt, dat niet anders. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 20 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1899](#), en 18 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1177](#).
[ECLI:NL:RVS:2017:2545](#)

Zie ook de vergelijkbare uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:2548](#), [ECLI:NL:RVS:2017:2550](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2494](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 794

MK Rechtbank Gelderland, 31-08-2017 (publ. 15-09-2017), AWB 16/3651

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Doetinchem, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder b, onder c, onder e, 2.12 lid 1 onder a, onder 1o

WABO. Omgevingsvergunning voor het buiten het bouwvlak bouwen van een mestbassin. Gelet op de systematiek van het bestemmingsplan, heeft de plangever met artikel 4.4.1 van de planregels beoogd niet alleen afwijking van het bouwvlak maar ook van de aanduiding 'intensieve veehouderij' mogelijk te maken. Daarom heeft verweerder bij zijn besluit voor zowel het bouwen als voor het gebruik binnenplannen mogen afwijken van de bestemming.

[Verlenen] omgevingsvergunning [...] voor de realisering van een mestbassin en voor veranderingen in de inrichting.

[...] Binnenplanse afwijking

Eisers betogen dat niet alleen van het bestemmingsplan moet worden afgeweken voor het bouwen buiten het bouwvlak, maar ook voor het gebruiken van gronden buiten het bouwvlak. Volgens eisers staat het buiten het bouwvlak gelegen mestbassin ten dienste van de intensieve veehouderij, maar is een intensieve veehouderij uitsluitend toegestaan binnen het bouwvlak. Verweerder had daarom een omgevingsvergunning moeten verlenen met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3o, van de Wabo. De rechtbank stelt vast dat op de verbeelding van het bestemmingsplan een bouwvlak is opgenomen met de aanduiding "intensieve veehouderij". Het bouwvlak en deze aanduiding liggen op dezelfde gronden. Buiten dit vlak mag geen mestbassin worden gebouwd en een intensieve veehouderij is uitsluitend toegestaan ter plaatse van de aanduiding "intensieve veehouderij".

In artikel 1.67 van de planregels is, voor zover hier van belang, bepaald dat een intensief veehouderijbedrijf een agrarisch bedrijf of een deel daarvan is dat wordt gebruikt voor veehouderij volgens de Wet milieubeheer.

In het kader van de milieuvorschriften wordt onder een veehouderij in het algemeen verstaan een inrichting bestemd voor het fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren. Hieruit zou kunnen worden opgemaakt dat de hele inrichting binnen de aanduiding "intensieve veehouderij" moet zijn gelegen. Alleen op gronden met de aanduiding 'intensieve veehouderij' mogen dan activiteiten plaatsvinden ten behoeve van de intensieve veehouderij. Gebruik van het mestbassin, dat buiten de aanduiding is gelegen, is dan in strijd met het bestemmingsplan.

Voor de oprichting van het mestbassin is verweerder met toepassing van artikel 4.4.1 van de planregels van de bestemming afgeweken. Dit artikel maakt echter deel uit van titel 4.4 met het opschrift 'afwijken van bouwregels'. Dat zou kunnen suggereren dat dit artikel het alleen mogelijk maakt om toestemming te geven buiten het bouwvlak te bouwen. In dat geval zou verweerder slechts toestemming hebben kunnen geven om te bouwen buiten het bouwvlak en niet om gronden buiten de aanduiding 'intensieve veehouderij' ook te gebruiken voor intensieve veehouderij.

Deze uitleg van het bestemmingsplan, namelijk dat artikel 4.4.1 alleen ziet op een afwijking voor het bouwen, ligt in verband met het verschil tussen bouwen en gebruiken en het opschrift van titel 4.4 voor de hand. Uitgaande van deze uitleg, die eisers ook geven, heeft verweerder de vergunning niet kunnen verlenen.

De rechtbank ziet, evenals de voorzieningenrechter in de uitspraak van 21 maart 2017, [ECLI:NL:RBGEL:2017:1528](#) echter aanknopingspunten voor het oordeel dat artikel 4.4.1 het niet alleen mogelijk maakt om te bouwen buiten het bouwvlak, maar ook om gebruik ten behoeve van een intensieve veehouderij buiten de gronden met de aanduiding "intensieve veehouderij" toe te staan.

De rechtbank baseert dat oordeel op de plansystematiek en de relatie tussen bouwen en gebruiken. Artikel 4.4.3 van de planregels, eveneens deel uitmakend van titel 4.4, maakt het mogelijk buiten de aanduiding "intensieve veehouderij" gebouwen voor de intensieve veehouderij te bouwen. Als dit artikel slechts zou zien op afwijken van de bouwregels, waarop het titelopschrift wijst, zou verweerder binnenplannen af kunnen wijken van het bestemmingsplan om gebouwen voor intensieve veehouderij buiten het bouwvlak mogelijk te maken, maar zouden deze daarvoor niet mogen worden gebruikt. Het ligt daarom voor de hand dat artikel 4.4.3 het ook mogelijk maakt gebouwen, gelegen buiten de aanduiding, voor intensieve veehouderij te gebruiken. Als deze uitleg wordt gevolgd, is het niet logisch om artikel 4.4.1. beperkt uit te leggen, namelijk alleen betrekking hebbend op het bouwen. Het is immers tegenstrijdig als gebouwen ten behoeve van de intensieve veehouderij via een binnenplanse wijziging buiten de aanduiding 'intensieve veehouderij' mogelijk zouden zijn, terwijl bouwwerken, geen gebouw zijnde, zoals het mestbassin, via een buitenplanse procedure buiten deze aanduiding zouden moeten worden gerealiseerd.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat, gelet op de systematiek van het bestemmingsplan, de plangever met artikel 4.4.1 van de planregels heeft beoogd niet alleen afwijking van het bouwvlak maar ook van de aanduiding 'intensieve veehouderij'

mogelijk te maken. Daarom heeft verweerder bij zijn besluit voor zowel het bouwen als voor het gebruik binnenplannen mogen afwijken van de bestemming.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:4494](#)

JnB2017, 795

ABRS, 20-09-2017, 201605589/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Vogelverschrikkers ("Hawk Eyes") kunnen niet als bouwwerken worden aangemerkt. Aangezien de vogelverschrikkers bedoeld zijn om slechts kortdurend op dezelfde plek te worden gezet om daarna verplaatst te worden om effectief te blijven, is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat de vogelverschrikkers bedoeld zijn om langere tijd op dezelfde plaats te functioneren. De Afdeling overweegt voorts dat de vogelverschrikkers niet kunnen worden aangemerkt als een constructie, nu de bal en het buisje op eenvoudige wijze aan elkaar bevestigd zijn en het buisje slechts in de grond gestoken wordt. De door [belanghebbende] gestelde omstandigheid dat de vogelverschrikkers een flink stuk de grond in moeten worden gestoken om bestand te zijn tegen de wind, daargelaten of dat juist is, maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2017:2558](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Rotterdam, 21-04-2017 (publ. 20-09-2017), ROT 16/2495

([ECLI:NL:RBROT:2017:3039](#));

- MK Rechtbank Den Haag, 17-08-2017 (publ. 15-09-2017), SGR 16/4985

([ECLI:NL:RBDHA:2017:9210](#));

- MK Rechtbank Gelderland, 31-08-2017 (publ. 15-09-2017), AWB 16/3651

([ECLI:NL:RBGEL:2017:4494](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Wabo', nr. JnB2017, 794)

- MK Rechtbank Noord-Holland, 06-09-2017 (publ. 19-09-2017), HAA 16/5230

([ECLI:NL:RBNHO:2017:7629](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit 2012

JnB2017, 796

MK ABRs, 20-09-2017, 201606429/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:25

Bouwbesluit 2012 7.22

BOUWBESLUIT 2012 . Bestuursdwang. Het college heeft [appellant] terecht aangemerkt als degene die artikel 7.22 van het Bouwbesluit overtreedt door na

te laten om handelingen te verrichten om de overmatige begroeiing van een klampmuur tegen te gaan. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het betoog van [appellant] dat de gemeente eigenaar is van een klein deel van de gronden en van de klampmuur waarop de aanschrijving ziet, niet tot de conclusie leidt dat het college hem niet als overtreder heeft kunnen aanmerken. De Afdeling overweegt daartoe dat [appellant] de gebruiker is van de woning en de achtergelegen gronden en dat de klampmuur, vanwege de functionele verbondenheid ervan met de woning, kan worden aangemerkt als onderdeel van de woning. Datzelfde geldt voor de strook gemeentegrond die aan zijn gronden grenst. Niet gesteld of gebleken is van omstandigheden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de kosten van de bestuursdwang redelijkerwijze niet of niet geheel op [appellant] mogen worden verhaald.

[ECLI:NL:RVS:2017:2542](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 797

Tussenuitspraak MK ABRS, 19-07-2017, 201603987/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Verrekening voor- en nadelen. In dit geval bestond ten tijde van de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan niet de gerechtvaardigde verwachting dat de met het nieuwe bestemmingsplan strijdige situatie zou worden opgeheven. Onder deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat het college, onder verwijzing naar het herziene advies van de SAOZ, in redelijkheid niet de afname van de bouwdiepte van 20,95 m naar 15 m mocht aanmerken als een voordeel. Dientengevolge heeft het college, onder verwijzing naar dit advies, de afgenomen bouwdiepte niet mogen verrekenen met de toegenomen goot- en nokhoogte.

[ECLI:NL:RVS:2017:1968](#)

JnB2017, 798

Tussenuitspraak MK ABRS, 20-09-2017, 201601446/1/A2.

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 2

PLANSCHADE. Inkomensschade. De datum waarop het gestelde schadeveroorzakende besluit in werking is getreden heeft te gelden als peildatum voor het antwoord op de vraag of ten gevolge van een onherroepelijk geworden besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro schade is geleden. Voor de stelling dat dit anders zou zijn voor schade in de vorm van inkomensderving dan voor schade in de vorm van waardevermindering van de onroerende zaak en dat alleen sprake kan zijn van inkomensderving in geval

van een feitelijke wijziging van de situatie, biedt de Wro geen aanknopingspunten.

[...] Inkomensschade

[...] De rechtbank heeft evenwel niet onderkend dat de StAB bij haar oordeel over de inkomensschade onjuiste uitgangspunten heeft gehanteerd. De StAB heeft in haar advies ten onrechte uiteengezet dat bij de beoordeling van inkomensderving en waardevermindering van de onroerende zaak moet worden uitgegaan van verschillende peilmomenten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie voormelde uitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)) heeft de datum waarop het gestelde schadeveroorzakende besluit in werking is getreden te gelden als peildatum voor het antwoord op de vraag of ten gevolge van een onherroepelijk geworden besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro schade is geleden. Voor de stelling dat dit anders zou zijn voor schade in de vorm van inkomensderving dan voor schade in de vorm van waardevermindering van de onroerende zaak en dat alleen sprake kan zijn van inkomensderving in geval van een feitelijke wijziging van de situatie, biedt de Wro geen aanknopingspunten. Een dergelijke lezing is ook niet te verenigen met artikel 6.1, eerste lid, van de Wro, op basis waarvan niet alleen geleden, maar ook nog te lijden schade voor tegemoetkoming in aanmerking komt, noch met het vierde lid van deze bepaling, waarin is neergelegd dat een aanvraag voor een tegemoetkoming in schade binnen vijf jaar na het onherroepelijk worden van de gestelde schadeoorzaak moet zijn ingediend. Bovendien past een dergelijke lezing niet bij het in de jurisprudentie van de Afdeling geformuleerde uitgangspunt dat bij berekening van de omvang van de inkomensschade mag worden betrokken dat een onderneming na de inwerkingtreding van de schadeveroorzakende planologische maatregel nog geruime tijd op dezelfde wijze geëxploiteerd kon worden en daarmee eenzelfde inkomen gegenereerd kon worden als voorafgaand aan de inwerkingtreding van die maatregel (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 24 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2580](#) en 24 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3473](#)).

Het voorgaande betekent dat de StAB voor beantwoording van de vraag of het bestemmingsplan "Projectvestiging glastuinbouw Siberië" voor het recreatieterrein tot inkomensschade heeft geleid ten onrechte van doorslaggevend belang heeft geacht dat de feitelijke situatie na inwerkingtreding van dit bestemmingsplan (nog) niet is gewijzigd. De rechtbank had het advies van de StAB in zoverre dan ook niet aan haar oordeel ten grondslag mogen leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2017, 799

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 15-09-2017 (publ. 19-09-2017), HAA 17/3907

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.6, 3.8, 3.34

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing op grond van artikel 3.8 van de Wnb en artikel 3.34, derde lid, van de Wnb o.m. voor het afvangen en uitzetten van de rugstreepad, heikikker en platte schijfhoren in de Bloemendalerpolder. Geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

Naar voorlopig oordeel heeft verweerder, mede gelet op de verhouding tussen de oppervlakte van de gehele Bloemendalerpolder en de oppervlakte van de niet meer voor genoemde soorten toegankelijke gebieden, kunnen aannemen dat de met gebruikmaking van de onderhavige ontheffing afgevangen heikikkers en rugstreepadden kunnen worden uitgezet binnen de Bloemendalerpolder zonder dat daarmee afbreuk wordt gedaan aan de gunstige staat van instandhouding van deze soorten. Er is naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen concrete aanleiding aan te nemen dat een kritische grens bereikt is of zal worden bereikt waarmee de populaties van deze dieren in gevaar komen.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:7645](https://ecli.nl/RBNHO:2017:7645)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 800

MK ABRS, 20-09-2017, 201605741/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken.

Verordening (EG) Nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 (Pb 1997 nr. L 61)

inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (de Basisverordening) 1, 2, 4, 16

Verordening (EG) Nr. 865/2006 van de Commissie van 4 mei 2006 (Pb 2006 nr. L 166) houdende uitvoeringsbepalingen van de Basisverordening (de Uitvoeringsverordening) 10, 13, 14, 15

Flora- en faunawet (Ffw) 5, 13, 75

Regeling vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten Flora- en faunawet 4

Regeling aanwijzing dier- en plantensoorten Flora- en faunawet 1, 2, 3

FLORA- EN FAUNAWET. Overtreding van artikel 13 Ffw door een opgezette Bruine beer binnen het grondgebied van Nederland te brengen zonder geldige CITES-invoervergunning alsmede zonder een geldige CITES-uitvoervergunning of wederuitvoercertificaat. De Bruine beer uit Canada behoort tot de in bijlage B van de verordening vermelde soort Ursidae ssp. (Beren). Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Basisverordening mogen specimens van in bijlage B bij deze verordening genoemde soorten slechts in de Gemeenschap worden binnengebracht, indien vooraf in het douanekantoor aan de grens een invoervergunning is voorgelegd. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder t, wordt in de verordening onder specimen verstaan elk dier, dood of levend, van de in de bijlagen A tot en met D genoemde soorten, elk deel daarvan en elk daarvan

verkregen product, al dan niet in andere goederen vervat. Een dode, opgezette, Bruine beer uit Canada is derhalve een specimen, waarop de Basisverordening van toepassing is. Handhavend optreden is niet onevenredig.

[ECLI:NL:RVS:2017:2527](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 801

CRvB, 14-09-2017, 16/4506 AW, 16/4507 AW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Ambtenarenreglement van de gemeente Rotterdam (AR) 40

AMBTENARENRECHT. WERKEN OP ZONDAGEN. DIENSTBELANG. Niet kan worden gezegd dat een te ruime uitleg is gegeven aan het begrip dienstbelang als bedoeld in artikel 40 van het AR.

Raad: Uit artikel 40 van het AR volgt dat het college appellanten kan verplichten tot het werken op maximaal 26 zondagen per jaar indien dit noodzakelijk is in het belang van de dienst. Met de wensen van de ambtenaar wordt rekening gehouden indien het dienstbelang dit toelaat.

Het betoog van appellanten dat de rechtbank het begrip dienstbelang te ruim heeft uitgelegd slaagt niet. Het college heeft gesteld dat zijn belang erin gelegen is om onacceptabele vervuiling in het stadsdeel waar appellanten werkzaam zijn, het stadsdeel [stadsdeel] , te voorkomen. Appellanten hebben hier tegenover gesteld dat het stadsdeel [stadsdeel] geen 24-uurseconomie kent en niet dezelfde vervuilingsgraad heeft als het centrumgebied. De Raad ziet hierin geen grond om te twifelen aan het standpunt van het college dat ook het stadsdeel [stadsdeel] een veelvuldig en intensief gebruik van het publiek domein kent, waardoor dit stadsdeel elke zondag moet worden gereinigd om een aanvaardbaar schoonniveau te kunnen waarborgen. Naar het oordeel van de Raad heeft het college hiermee aannemelijk gemaakt dat het werken op zondagen op de werklocatie van appellanten in het belang van de dienst noodzakelijk is. Niet kan worden gezegd dat aldus een te ruime uitleg is gegeven aan het begrip dienstbelang als bedoeld in artikel 40 van het AR.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3194](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 802

MK CRvB, 06-09-2017, 21-09-2017, 16/1336 WWAJ

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

Wajong 2010 2:3, 2:4, 2:15, 2:39, 2:45

Wajong 2015 8:10c

Invoeringswet Participatiewet III onderdeel b

WAJONG 2010. WAJONG 2015. ARBEIDSONDERSTEUNING.

INKOMENSONDERSTEUNING. TOEPASSELIJK RECHT. I.c. heeft appellant terecht Wajong 2010 toegepast. Bij de beantwoording van de vraag of de volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is, is het verlies aan verdien capaciteit als bepalend criterium niet losgelaten. Er is in artikel 2:4 van de Wajong 2010 sprake van cumulatief gestelde voorwaarden, waaraan moet zijn voldaan alvorens de jongere aan te merken is als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van deze bepaling. Omdat in het geval van betrokkene geen sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid, wordt aan een van de cumulatieve voorwaarden van artikel 2:4 van de Wajong 2010 niet voldaan. Dat betekent dat appellant terecht heeft bepaald dat er voor betrokkene geen recht op arbeidsondersteuning – en dus ook geen recht op inkomensondersteuning – op grond van de Wajong 2010 is ontstaan.

Bij besluit van 26 januari 2015 heeft appellant de aanvraag voor een Wajong-uitkering afgewezen omdat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet. Bij besluit van 17 augustus 2015 (bestreden besluit) heeft appellant het besluit van 26 januari 2015 gehandhaafd. Daaraan ligt – samengevat – het volgende standpunt ten grondslag. De aanvraag is beoordeeld volgens de criteria van de Wajong 2010. Omdat betrokkene zijn aanvraag heeft ingediend na 10 september 2014 komt hij alleen in aanmerking voor een Wajong-uitkering als hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Gelet op de rapporten van de verzekeringsartsen is van die situatie geen sprake.

Raad: *Toepasselijk recht*

(...) Vastgesteld wordt dat de Wajong 2015 geen regels van overgangsrecht bevat voor een situatie zoals hier aan de orde, te weten dat de aanvraag is gedaan vóór 1 januari 2015 en het besluit op die aanvraag is genomen na 1 januari 2015. Ook in de geschiedenis van totstandkoming van dit onderdeel van de Invoeringswet Participatiewet wordt niet gesproken over overgangsrecht.

Op grond van wat is bepaald bij of krachtens de Wajong 2010 is voor het ontstaan van het recht op ondersteuning of uitkering bepalend de dag waarop de aanvraag wordt ingediend, met dien verstande dat dit recht niet eerder kan ontstaan dan met ingang van de dag waarop de jonggehandicapte achttien jaar wordt. Betrokkene was al ouder dan 18 jaar toen hij op 1 december 2014 zijn aanvraag deed. De vroegst mogelijke datum waarop de aanspraak op grond van de Wajong voor betrokkene kan ontstaan is dus 1 december 2014.

Uit (...) volgt dat de beoordeling van de aanvraag van betrokkene om het recht op arbeidsondersteuning moet plaatsvinden aan de hand van de Wajong 2010 en dat er geen ruimte is voor beoordeling van de aanvraag op grond van Hoofdstuk 1A van de Wajong 2015. Geoordeeld wordt dat appellant bij het bestreden besluit terecht de Wajong 2010 heeft toegepast.

Aanvragen ingediend gedurende de periode na 10 september 2014 en vóór 1 januari 2015

Vervolgens is voor de beoordeling van de aanvraag om arbeidsondersteuning van belang de omstandigheid dat de aanvraag is gedaan na 10 september 2014 en vóór 1 januari 2015.

Vooropgesteld wordt dat volgens de geschiedenis van totstandkoming van de Invoeringswet Wet werken naar vermogen (vanaf de vierde nota van wijziging van 6 december 2013 is de citeertitel: Invoeringswet Participatiewet) de wetgever met de Wajong 2015 beoogd heeft de toegang tot de Wajong 2015 te beperken tot jonggehandicapten die duurzaam niet over arbeidsvermogen beschikken. Hoofdstuk 1A van de Wajong 2015 regelt dat een Wajong-uitkering alleen kan worden toegekend aan mensen die duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie hebben. In de Wajong 2010 is geen nieuwe instroom meer mogelijk. Mensen die wel arbeidsmogelijkheden hebben of die kunnen ontwikkelen, komen in de Wet werken naar vermogen en vallen onder de verantwoordelijkheid van de gemeenten (Kamerstukken II, 2011/12, 33 161, nr. 3, blz. 34 e.v., Hoofdstuk 5 Wajong).

Volgens de toelichting bij de vierde nota van wijziging van 6 december 2013 bij de Invoeringswet Wet werken naar vermogen wordt in het voorgestelde vierde lid van artikel 2:15 geregeld tot welk moment nog instroom mogelijk is in de Wajong 2010. Bepaald wordt dat een recht op arbeidsondersteuning niet ontstaat, indien dit zou ingaan op of na de dag van inwerkingtreding van de Invoeringswet Participatiewet. Bij inwerkingtreding van de Invoeringswet Participatiewet op 1 januari 2015 (Wet van 15 juli 2014, Stb. 2014, 270) betekent dit voor betrokkenen met participatiemogelijkheden, gezien het tweede lid van artikel 2:15, dat zij hun aanvraag uiterlijk op 10 september 2014 moeten hebben ingediend. Voor betrokkenen die volledig en duurzaam arbeidsongeschikt zijn, kan op grond van het derde lid, onderdeel a, van de Wajong 2010, nog een recht op arbeidsondersteuning ontstaan, indien de aanvraag uiterlijk op 31 december 2014 is ingediend (Kamerstukken II, 2013/14, 33 161, nr. 107, blz. 128). Het voorgaande betekent voor een aanvraag als hier aan de orde, te weten: ingediend na 10 september 2014 maar vóór 1 januari 2015, dat slechts recht op arbeids- of inkomensondersteuning op grond van de Wajong 2010 kan ontstaan, als de betrokkene is aan te merken als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van artikel 2:4, eerste lid, van de Wajong 2010. Als hiervan geen sprake is, kan de betrokkene voor arbeidsinschakeling en uitkering een beroep doen op de gemeente. Gelet op de hierboven weergegeven toelichting in de vierde nota van wijziging van 6 december 2013 is sprake van een bewuste keuze van de wetgever en niet, zoals ter zitting is aangevoerd, van een leemte in de wetgeving. Met het bestreden besluit is het Uvw gebleven binnen het door de wetgever geschetste kader met betrekking tot aanvragen, die gedaan zijn in de periode na 10 september 2014 en vóór 1 januari 2015.

Uit (...) volgt dat, omdat betrokkene zijn aanvraag heeft ingediend op 1 december 2014, in zijn situatie eerst recht op arbeids- en inkomensondersteuning kan ontstaan als hij aangemerkt wordt als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van artikel 2:4, tweede lid, van de Wajong 2010.

Volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van de Wajong 2010

De volgende te beantwoorden vraag is wat onder volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 2:4 van de Wajong 2010 moet worden verstaan.

Bij het voorstel van wet tot wijziging van de Wajong in verband met het bevorderen van de participatie van jonggehandicapten door werk en arbeidsondersteuning is volgens de memorie van toelichting het begrip volledig en duurzaam arbeidsongeschikt overgenomen uit de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) (Kamerstukken II 2008/09, 31 780, nr. 3, blz. 41). Bij de nota van wijziging van 24 maart 2009 van dit voorstel van wet is aan artikel 2:4, tweede lid, van de Wajong toegevoegd de zinsnede: "en het blijvend ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie". Volgens de toelichting in deze nota van wijziging preciseert de wijziging van het tweede lid het begrip "duurzaamheid" om volkomen duidelijk te maken dat alleen als een jongere geen enkele mogelijkheid heeft tot arbeidsparticipatie, nu niet en in de toekomst niet, deze als duurzaam volledig arbeidsongeschikt wordt aangemerkt. Dat is slechts het geval als de jongere niet tot het verrichten van betaalde arbeid in staat is, ook niet na of met behulp van ondersteuning (bijvoorbeeld in de vorm van omscholing, jobcoach of loondispensatie) of in de vorm van beschut werk op grond van de Wsw (Kamerstukken II 2008/09, 31 780 nr. 8, blz. 20).

De Raad heeft eerder geoordeeld, met verwijzing naar de geschiedenis van totstandkoming van de wet, dat de Wajong 2010, in vergelijking met de Wet WIA, met oog op een strikte interpretatie van het begrip duurzaamheid een aanvullende voorwaarde kent voor het aannemen van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 2:4 (onder meer de uitspraak van 19 april 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1487](#)). Allereerst wordt voor de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid van de jonggehandicapte als bedoeld in artikel 2:3, met inachtneming van de regels van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten, de resterende verdien capaciteit vastgesteld (het inkomen dat de betrokkene nog met arbeid kan verdienen). Is sprake van een arbeidsongeschiktheid van 80% of meer, dan is de betrokkene op grond van het eerste lid van artikel 2:4 te beschouwen als volledig arbeidsongeschikt. Voor de vraag of de aldus vastgestelde volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is, moet daarnaast op grond van het tweede lid van artikel 2:4 ook worden voldaan aan de voorwaarde dat sprake is van een situatie van het blijvend ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie, waaronder moet worden verstaan dat de betrokkene niet tot het verrichten van betaalde arbeid in staat is, nu niet en in de toekomst niet, ook niet na of met behulp van ondersteuning of in de vorm van beschut werk.

Anders dan ter zitting is betoogd, is hiermee bij de beantwoording van de vraag of de volledige arbeidsongeschiktheid ook duurzaam is, het verlies aan verdien capaciteit als bepalend criterium niet losgelaten. Er is in artikel 2:4 van de Wajong 2010 sprake van cumulatief gestelde voorwaarden, waaraan moet zijn voldaan alvorens de jongere aan te merken is als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van deze bepaling.

De beoordeling van de volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid

De verzekeringsartsen hebben een voldoende en zorgvuldig onderzoek ingesteld naar de psychische klachten van betrokkene. (...) Uitgaande van de juistheid van de vastgestelde

belastbaarheid van betrokkene wordt geen grond gezien voor het oordeel dat betrokkene niet geschikt is de werkzaamheden in de aan de schatting ten grondslag gelegde functies te verrichten. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft toereikend gemotiveerd dat de geselecteerde functies in medisch opzicht passend zijn voor betrokkene. Betrokkene is in staat geweest op de leeftijd van 18 en 23 jaar meer dan 75% van het maatmaninkomen te verdienen, zodat hij geen jonggehandicapte is als bedoeld in artikel 2:3 van de Wajong 2010.

Omdat in het geval van betrokkene geen sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid, wordt aan een van de cumulatieve voorwaarden van artikel 2:4 van de Wajong 2010 niet voldaan. Dat betekent dat appellant terecht heeft bepaald dat er voor betrokkene geen recht op arbeidsondersteuning – en dus ook geen recht op inkomensondersteuning – op grond van de Wajong 2010 is ontstaan. (...)

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3201](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 6 september 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2994](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:3202](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:3203](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 803

MK CRvB, 15-09-2017, 15/7933 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet Wajong 3:5

WAJONG. DETENTIE. Niet valt in te zien dat uitsluiting van uitkering gedurende een, als gevolg van elkaar opvolgende onderzoeken, langer durende voorlopige hechtenis niet door de wetgever voorzien en beoogd is en zozeer sprake zou zijn van strijd met fundamentele rechtsbeginselen dat strikte toepassing van artikel 3:5, tweede lid, van de Wet Wajong, die leidt tot hervatting van de uitkering niet eerder dan met ingang van 1 december 2014, geen rechtsplicht meer zou zijn. Daarbij is van belang dat de wetgever met deze bepaling heeft beoogd een einde te maken aan de situatie dat tijdens detentie verstrekking van een socialezekerheidsuitkering plaatsvindt, terwijl de Staat reeds in de kosten van het levensonderhoud voorziet. Het Uvw heeft terecht bepaald dat de Wajong-uitkering niet tot uitbetaling komt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3186](#)

JnB2017, 804

MK CRvB, 20-09-2017, 16/2599 ZW

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

ZW 19 lid 5

ZIEKTEWET. MAATSTAF ARBEID. Appellant heeft met het in aanmerking nemen van de werkzaamheden onder de omstandigheden zoals die zich voordeden in de maand voor beëindiging van het dienstverband waarin die werkzaamheden

tot bijna nihil waren teruggelopen, geen juiste toepassing gegeven aan de in artikel 19, vijfde lid, van de ZW neergelegde maatstaf arbeid die vereist, dat wordt getoetst aan werkzaamheden die bij een soortgelijke werkgever gewoonlijk kenmerkend zijn voor zijn arbeid. Het Uvw zal opnieuw een standpunt dienen in te nemen over het bezwaar van appellant. Met inachtneming van artikel 19, vijfde lid, van de ZW, heeft bij die nadere beoordeling voor de maatstaf arbeid als uitgangspunt te gelden de werkzaamheden van een allround ICT-medewerker in de ruimste zin van het woord. Verlichtende omstandigheden zoals deze zich voordeden in het eerste anderhalf jaar mogen daarbij worden meegenomen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3237](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 805

ABRS, 20-09-2017, 201700105/1/A3

burgemeester van Schiedam.

Wet wapens en munitie (Wwm) 2 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Schiedam (APV) 2.41a

APV. Sluiting winkel voor vier weken op de grond dat wapens in de zin van artikel 2, eerste lid, categorie II onder 6, en categorie IV onder 7, van de Wwm in de winkel zijn aangetroffen. Messen en cricketbat zijn terecht als wapens aangemerkt. De burgemeester heeft redelijkerwijs kunnen aannemen dat de messen bestemd zijn om letsel aan personen toe te brengen of te dreigen. Ten aanzien van de cricketbat is van belang dat deze staand in een hoek achter de verkoopbalie is aangetroffen en daarmee voor onmiddellijk gebruik gereed was. [appellant] heeft zijn verklaring dat hij de cricketbat om nostalgische redenen bewaarde, niet aannemelijk gemaakt. Gelet hierop en gelet op de aangetroffen messen en pepperspray, heeft de burgemeester redelijkerwijs kunnen aannemen dat de cricketbat bestemd is om letsel aan personen toe te brengen of te dreigen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2530](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 806

MK ABRs, 20-09-2017, 201606898/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

EVRM 8, 14

IVRK 27

Grondwet 94

ESH 16

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 1 aanhef en onder a

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) 1.6 lid 3

[Stopzetting] kinderopvangtoeslag over 2012.

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Met de toepassing van artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp wordt een onderscheid gemaakt naar de woonplaats van de partner van de aanvrager van de kinderopvangtoeslag en een dergelijk onderscheid valt binnen het toepassingsbereik van artikel 14 van het EVRM. Het begrenzen van de aanspraak op kinderopvangtoeslag door middel van het stellen van woon- en werkplaatsvereisten, die deze aanspraak uitsluiten wanneer een van de ouders buiten de Europese Unie of Zwitserland woont en/of werkt vormt een legitiem middel tot verwezenlijking van een legitiem doel. Er is geen grond voor het oordeel dat artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp vanwege strijd met artikel 14 van het EVRM buiten toepassing moet worden gelaten.

[...] [echtgenoot] is de echtgenoot van [appellante]. Niet in geschil is dat hij voor de toepassing van de Awir en de Wkkp als haar partner dient te worden aangemerkt, nu geen sprake is van een duurzaam gescheiden leven als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awir. Zij beogen immers juist samen te leven in Nederland. Aangezien [echtgenoot] ten tijde van belang in Pakistan verbleef had [appellante], gelet op het bepaalde in artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp geen aanspraak op kinderopvangtoeslag. [appellante] heeft dit ook niet betwist. In hoger beroep is uitsluitend aan de orde of artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp, gelet op artikel 94 van de Grondwet, buiten toepassing dient te blijven wegens strijd met de genoemde verdragsbepalingen.

[...] [appellante] betoogt terecht dat met de toepassing van artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp een onderscheid wordt gemaakt naar de woonplaats van de partner van de aanvrager van de kinderopvangtoeslag en dat een dergelijk onderscheid dat binnen het toepassingsbereik van artikel 14 van het EVRM valt. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld, zie in dit verband onder meer Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) Carson tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 16 maart 2010, [ECLI:CE:ECHR:2010:0316JUD004218405](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:620100010001_20100316), overweging 70, waarin onderscheid in aanspraken naar gelang de woonplaats in het licht van artikel 14 van het EVRM werd beoordeeld. In zoverre is het oordeel van de rechtbank onjuist. De rechtbank is daarom ten onrechte niet toegekomen aan de vervolgvraag of er voor het gemaakte onderscheid een redelijke en objectieve rechtvaardiging is en dit onderscheid dus niet discriminerend is. De Afdeling zal die vraag hieronder beantwoorden.

[...] Uit deze geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6, vierde lid, van de WKO en artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp blijkt dat het creëren van de aanspraak op kinderopvangtoeslag aanvankelijk is bedoeld als faciliteit om ouders met kinderen beiden te laten deelnemen aan de Nederlandse arbeidsmarkt. Dit kwam tot uitdrukking in de eis

dat zowel de aanvrager als diens eventuele partner moest wonen in een lidstaat van de Europese Unie en werkzaam moest zijn in Nederland. Op grond van strijdigheid met het Europese recht zijn de eisen evenwel in die zin aangepast, dat ook als de partner niet in Nederland, maar in een andere lidstaat van de EU of in Zwitserland werkt, er aanspraak op kinderopvangtoeslag kan zijn.

Kinderopvangtoeslag is een faciliteit die oorspronkelijk is ingevoerd om te bewerkstelligen dat de belemmeringen voor ouders om de zorg voor de kinderen te combineren met betaald werk op de Nederlandse arbeidsmarkt worden vermindert. Dat het Europese recht meebrengt dat de kring van degenen die aanspraak konden maken op kinderopvangtoeslag moest worden uitgebreid tot aanvragers met partners die in een andere lidstaat dan wel in Zwitserland werkzaam zijn, dwingt niet tot een verdergaande opheffing van voorwaarden ter zake van woon- en werkplaats. Het begrenzen van de aanspraak op deze faciliteit door middel van het stellen van woon- en werkplaatsvereisten, die deze aanspraak uitsluiten wanneer een van de ouders buiten de Europese Unie of Zwitserland woont en/of werkt vormt dan ook een legitiem middel tot verwezenlijking van een legitiem doel.

Wat betreft de proportionaliteit van het gemaakte onderscheid overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling laat in het midden of sprake is van vergelijkbare gevallen, al werd in het in 3.5 genoemde arrest van 16 maart 2010 in de zaak Carson tegen het Verenigd Koninkrijk, overwegingen 87-90, onderscheid naar verblijfplaats geacht niet op vergelijkbare gevallen te zien. In ieder geval beschikt de Staat bij het nemen van maatregelen op sociaal-economisch terrein over een aanzienlijke beleids- en beoordelingsruimte, zie aldus het EHRM in de zaak Stec en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 12 april 2006, [ECLI:CE:ECHR:2006:0412JUD006573101](#), overweging 52, alsmede de zaak Clift tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 13 juli 2010, [ECLI:CE:ECHR:2010:0713JUD000720507](#), rechtsoverweging 73. In dit verband is een verschil in behandeling op grond dat de partner al dan niet op het grondgebied van de Europese Unie of Zwitserland woont en werkt gerechtvaardigd.

Gelet op het vorenstaande is er derhalve geen grond voor het oordeel dat artikel 1.6, derde lid, van de Wkkp vanwege strijd met artikel 14 van het EVRM buiten toepassing moet worden gelaten. Het betoog faalt derhalve, zij het op andere gronden dan naar het oordeel van de rechtbank. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2540](#)

JnB2017, 807

MK ABRS, 20-09-2017, 201604560/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26, 28, 31

Uitvoeringsregeling Awir 7

Leidraad Invordering 2008 79.8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Toepassing constructie die ertoe zou leiden dat appellant sub 2 de kosten voor kinderopvang nog niet direct hoefde te voldoen maar pas vele jaren later was rechtens niet geoorloofd maar kan op zichzelf niet leiden tot de conclusie dat sprake is van opzet of grove schuld bij

het ontstaan van deze terugvordering. Daarvoor is meer nodig dan de laakbaarheid die appelland sub 2 in deze concrete situatie kan worden verweten.

Het ontbreken van een overeenkomst is een nalatigheid die leidt tot het ontzeggen van een aanspraak op kinderopvangtoeslag, maar is op zichzelf evenmin een omstandigheid aan de zijde van appelland sub 2 die kan leiden tot aannemen van opzet of grove schuld bij het ontstaan van de terugvordering.

[Afwijzing] verzoek van [appelland sub 2] om een persoonlijke betalingsregeling [...].

[...] Het hoger beroep van de Belastingdienst/Toeslagen heeft uitsluitend betrekking op het oordeel van de rechtbank over de betalingsregeling voor de terugvordering ten aanzien van de oudste zoon [kind 1], over de jaren 2007 tot en met 2009.

[...] De rechtbank heeft terecht als uitgangspunt genomen dat op de Belastingdienst/Toeslagen de bewijslast rust met betrekking tot de vraag of sprake is van opzet of grove schuld van [appelland sub 2]. De dienst moet de feiten en omstandigheden noemen die leiden tot het aannemen van opzet of grove schuld. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat [appelland sub 2] opzet of grove schuld kan worden verweten bij het ontstaan van de terugvordering ten aanzien van de oudste zoon [kind 1]. In haar tussen partijen gewezen uitspraak van 15 oktober 2014

[ECLI:NL:RVS:2014:3687](#) heeft de Afdeling al overwogen dat vaststaat dat [toenmalige partner] en [appelland sub 2] gezien de leenovereenkomst uitstel van betaling zijn overeengekomen met de gastouder voor alle aan deze verschuldigde kosten voor kinderopvang. [appelland sub 2] heeft op deze wijze geprobeerd een constructie toe te passen die ertoe zou leiden dat zij de kosten voor kinderopvang nog niet direct hoefde te voldoen maar pas vele jaren later. Dat de Afdeling in evengenoemde uitspraak heeft vastgesteld dat die constructie rechtens niet geoorloofd was heeft er, met de omstandigheid dat [appelland sub 2] niet anderszins had aangetoond daadwerkelijk kosten voor kinderopvang te hebben gemaakt, toe geleid dat [appelland sub 2] geen aanspraak had op kinderopvangtoeslag voor [kind 1] over de betrokken jaren en dat zij een groot bedrag aan ten onrechte verstrekte voorschotten dient terug te betalen. Dit kan echter op zichzelf niet leiden tot de conclusie dat sprake is van opzet of grove schuld bij het ontstaan van deze terugvordering. Daarvoor is meer nodig dan de laakbaarheid die [appelland sub 2] in deze concrete situatie kan worden verweten. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat de constructie is toegepast in 2007, een periode waarin nog geen volstreekte duidelijkheid bestond over hetgeen was toegestaan. De stelling van [appelland sub 2] ter zitting dat de Belastingdienst/Toeslagen al in 2008 van de constructie op de hoogte had kunnen zijn doordat zij daarvan mededeling had gedaan is door de dienst ontkend, maar duidelijk is wel dat er destijds in de communicatie van de zijde van de Belastingdienst/Toeslagen niet actief op werd gewezen dat een dergelijk uitstel van betaling niet mocht. De rechtbank heeft hierbij, hoewel dit niet doorslaggevend is, ook van belang mogen achten dat [appelland sub 2], toen de Belastingdienst/Toeslagen kenbaar had gemaakt dat de constructie niet geoorloofd was, in september 2011 alsnog aan de vereisten voor kinderopvangtoeslag heeft willen voldoen en de aan de gastouder verschuldigde bedragen heeft betaald. Waarvoor de

ontvangen voorschotten destijds wel zijn gebruikt - waarbij [appellant sub 2] heeft ontkend dat deze aan een verbouwing zijn besteed - is hier niet meer van belang. [...] [appellant sub 2] heeft incidenteel hoger beroep ingesteld tegen het oordeel van de rechtbank over de betalingsregeling in verband met de terugvordering over de jaren 2010 en 2011 ten aanzien van zoon [kind 3] en dochter [kind 2]. [...] Het ontbreken van een overeenkomst is een nalatigheid die, zoals volgt uit de meergenoemde uitspraak van 15 oktober 2014, leidt tot het ontzeggen van een aanspraak op kinderopvangtoeslag, maar is op zichzelf geen omstandigheid die kan leiden tot aannemen van opzet of grove schuld bij het ontstaan van de terugvordering. De Belastingdienst/Toeslagen heeft geen andere feiten of omstandigheden gesteld die wel zouden kunnen leiden tot het oordeel dat de nalatigheid van de zijde van [appellant sub 2] zodanig ernstig is dat sprake is van opzet of grove schuld. De Belastingdienst/Toeslagen heeft dan ook ten onrechte om deze reden een persoonlijke betalingsregeling geweigerd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2523](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2017, 808

MK Tussenuitspraak Rechtbank Oost-Brabant, 30-08-2017, (publ. 14-09-2017), SHE 17/733

stichting Samenwerkingsorganisatie Beroepsonderwijs Bedrijfsleven, (SBB), verweerder.
Wet educatie en beroepsonderwijs (Web) 7.2.8 lid 3, 7.2.10 lid 1
Reglement Erkenning leerbedrijven SBB (Reglement)

WET EDUCATIE EN BEROEPSONDERWIJS. De rechtbank sluit zich aan bij het oordeel van de Afdeling over de uitleg artikel 7.2.8., derde lid van de Web en zet uiteen op grond van welke passages uit de parlementaire geschiedenis van de Web de rechtbank tot haar oordeel komt. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 28 oktober 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3314](#), [ECLI:NL:RVS:2015:3313](#) en [ECLI:NL:RVS:2015:3312](#))

[ECLI:NL:RBOBR:2017:4604](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 809

MK ABRS, 20-09-2017, 201607123/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (AP), gevestigd te Den Haag.
Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 7, 8
Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 8, 11, 51, 60, 65
Beleidsregels handhaving door het CBP 4

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Op grond van het uitgevoerde globale onderzoek is niet vastgesteld dat zich geen mogelijke overtreding heeft voorgedaan ter zake van het feit dat een voordeelurenabonnement alleen te combineren is met een persoonlijke OV-chipkaart en niet met een anonieme OV-chipkaart. Het door [appellant sub 2] aangedragen alternatief, het inchecken met een anonieme OV-chipkaart met daarop voordeelurenkorting en het als zichtkaart tonen van een voordeelurenabonnement aan de conducteur in de trein, moest bij de beoordeling in het fase-I onderzoek worden betrokken. De keuze om al dan niet onderzoek in te stellen naar de wijze waarop ten aanzien van verwerking van persoonsgegevens toepassing wordt gegeven aan het bepaalde bij of krachtens de Wbp, is, gelet op de tekst van artikel 60 van die wet, voorbehouden aan de AP, omdat het gaat om de beleidsruimte die de AP toekomt.

[...] het College bescherming persoonsgegevens (het College) [heeft] een verzoek van [appellant sub 2] op grond van de Wbp afgewezen.

[...] [appellant sub 2] heeft vanwege het feit dat een voordeelurenabonnement alleen te combineren is met een persoonlijke OV-chipkaart en niet met een anonieme OV-chipkaart, het College verzocht met een beroep op artikel 60 van de Wbp te onderzoeken, te beoordelen en op een handhavende manier kenbaar te maken of NS aldus de artikelen 8, aanhef en onder b, en 11, eerste lid, van de Wbp overtreedt.

[..] De Afdeling acht het niet onredelijk dat de AP in fase I toetst of het verzoek aan de formele eisen uit de Awb voldoet en aan de hand van het zogenoemde globaal bureauonderzoek beoordeelt of zich een mogelijke overtreding heeft voorgedaan.

[..] De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat het College onvoldoende heeft onderzocht of en gemotiveerd dat een mogelijke overtreding niet aan de orde is. Daartoe wordt het volgende overwogen.

[...] Het College heeft verwezen naar reeds uitgevoerde onderzoeken. [...] In die onderzoeken is niet onderzocht of de verwerking van persoonsgegevens door middel van een persoonlijke OV-chipkaart noodzakelijk is voor het sluiten en de uitvoering van de overeenkomst betreffende het voordeelurenabonnement en evenmin is in die onderzoeken onderzocht of als gevolg van het verplicht stellen van de persoonlijke OV-chipkaart voor een abonnement die verwerking van persoonsgegevens toereikend, ter zake dienend en niet bovenmatig is. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de verwijzing naar de reeds eerder uitgevoerde onderzoeken niet toereikend is.

De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat de omstandigheid dat de OV-chipkaart in haar algemeenheid voldoet aan de Wbp, niet betekent dat de omstandigheid dat het onmogelijk is een persoonlijk product te combineren met een anonieme kaart ook voldoet aan de Wbp. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het College niet heeft kunnen volstaan met de verwijzing naar de algemene voorwaarden en de overeenkomst in haar huidige vorm, waarbij een voordeelurenabonnement alleen op een persoonlijke OV-chipkaart kan worden geladen. [...]

Met betrekking tot de vraag of de AP in haar beoordeling van het verzoek van [appellant sub 2] door hem aangedragen alternatieven moest betrekken overweegt de Afdeling als volgt. De Wbp is een implementatie van Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement

en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 1995 L 281; de Privacyrichtlijn). Bij de toepassing van de Wbp is op grond van artikel 51, eerste lid, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat Handvest van toepassing.

[..] Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 17 oktober 2013, Michael Schwarz, [ECLI:EU:2013:670](#), als volgt overwogen: [...]

[..] Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 9 november 2010, Volker und Markus Schecke en Eifert, [ECLI:EU:C:2010:662](#), als volgt overwogen: [..]

[...] De Afdeling leidt hieruit af dat bij de beoordeling van de vraag of de verwerking van persoonsgegevens noodzakelijk is voor het sluiten en de uitvoering van de overeenkomst inzake een voordeelurenabonnement van belang is of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt in redelijkheid niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken persoon minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt.

Uit 7.2.1. en 7.2.2. volgt dat de rechtbank terecht heeft vastgesteld dat op grond van het uitgevoerde globale onderzoek niet is vastgesteld dat zich geen mogelijke overtreding heeft voorgedaan. De rechtbank heeft voorts, gelet op hetgeen hiervoor onder 7.2.3. is overwogen, terecht geoordeeld dat het door [appellant sub 2] aangedragen alternatief, het inchecken met een anonieme OV-chipkaart met daarop voordeelurenkorting en het als zichtkaart tonen van een voordeelurenabonnement aan de conducteur in de trein, bij de beoordeling in het fase-I onderzoek moest worden betrokken.

[...] De AP betoogt terecht dat de keuze om al dan niet onderzoek in te stellen naar de wijze waarop ten aanzien van verwerking van persoonsgegevens toepassing wordt gegeven aan het bepaalde bij of krachtens de Wbp, gelet op de tekst van artikel 60 van die wet, is voorbehouden aan de AP, omdat het gaat om de beleidsruimte die de AP toekomt. Door het besluit van [...] te vernietigen en de AP vervolgens op te dragen een uitgebreid onderzoek te doen, zonder de AP gelegenheid te geven voor nadere besluitvorming, heeft de rechtbank zich de in de artikel 60 van de Wbp neergelegde beleidsruimte toegeëigend die is voorbehouden aan de AP. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2555](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Algemeen bestuursrecht', nr. JnB2017, 790.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2017, 810

MK ABRS, 20-09-2017, 201607774/1/A3

college van burgemeester en wethouders van West Maas en Waal, appellant sub 1.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur 3, 4, 8, 9, 12, 30

Beleidsregels Wet Bibob, op 5 januari 2005 vastgesteld door het college van burgemeester en wethouders van West Maas en Waal 1, 3, 4, 6, 7

WET BIBOB. Artikel 4, tweede lid, van de Wet bibob is niet van toepassing op besluitvorming omtrent een aanvraag van een beschikking. Verwijzing naar ABRS 23-09-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2977](#). Kwijtschelding en tijdsverloop.

[Weigering] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een bedrijfswoning met bedrijfsruimte.

[...] Het college betoogt allereerst dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 4, tweede lid, van de Wet bibob niet van toepassing is op besluitvorming omtrent een aanvraag van een beschikking. Het college bestrijdt daarbij de juistheid van de uitspraak van de Afdeling van 23 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2977](#), waarnaar de rechtbank heeft verwezen. [...]

[...] In voormelde uitspraak van 23 september 2015 heeft de Afdeling overwogen dat, gezien het van overeenkomstige toepassing verklaren en de toelichting op artikel 4, ook het tweede lid van dit artikel uitsluitend van toepassing is op besluitvorming omtrent intrekking van een beschikking. Hetgeen het college aanvoert, geeft geen aanleiding om terug te komen van deze uitspraak. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Uit de tekst van artikel 4, tweede lid, van de Wet bibob volgt, gezien het daarin van overeenkomstige toepassing verklaren van het eerste lid, niet eenduidig dat deze bepaling ook van toepassing is op besluitvorming omtrent een aanvraag van een beschikking. Uit de toelichting op het artikel (Kamerstukken II 1999/00, 26 883, nr. 3, blz. 64) volgt uitdrukkelijk dat de wetgever heeft beoogd dat het artikel uitsluitend van toepassing is op besluitvorming omtrent intrekking van een beschikking. [...]

Wat de toelichting op artikel 12 van de Wet bibob (Kamerstukken II 1999/00, 26 883, nr. 3, blz. 68 en 69) betreft, wijst het college erop dat daarin is vermeld dat door artikel 4, tweede lid, zo veel mogelijk is verzekerd dat de betrokkene voldoet aan een verzoek om gegevens op grond van het derde lid van artikel 12, welk lid inmiddels is vernummerd tot het vierde lid. Deze vermelding laat onverlet dat, gezien de hiervoor beschreven toelichting op artikel 4, de wetgever ervan uit is gegaan dat met artikel 4:5, eerste lid, van de Awb reeds was voorzien in een sanctie bij het onvoldoende verstrekken van gegevens in het kader van een aanvraag van een beschikking.

[...] Gezien het voorgaande, heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 4, tweede lid, van de Wet bibob niet van toepassing is op besluitvorming omtrent een aanvraag van een beschikking. Het betoog faalt.

[...] Het college betoogt tevens dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de kwijtschelding door de gemeente Culemborg van de met de uitkeringsfraude samenhangende restschuld meebrengt dat er geen voordeel meer is dat voortvloeit uit een strafbaar feit. [...]

De toepassing van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet bibob vereist dat met de betrokken beschikking op geld waardeerbare voordelen kunnen worden benut die uit gepleegde strafbare feiten zijn of worden verkregen. [...]

[...] Aangezien de door [appellant sub 2] aangevraagde omgevingsvergunning mede strekt tot het bouwen van een voor haar bestemde woning, moet in het kader van de aanvraag ervan worden uitgegaan dat de voor de kwijtschelding gestelde voorwaarde zal

worden vervuld. Deze kwijtschelding laat echter onverlet dat [appellant sub 2] is veroordeeld wegens een strafbaar feit dat geld heeft opgeleverd. De kwijtschelding houdt in dat de gemeente Culemborg ervan afziet om het niet terugbetaalde deel van het geld terug te vorderen en is daarmee niet de bron van het door [appellant sub 2] ontvangen geld. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de kwijtschelding meebrengt dat er geen voordeel meer is dat voortvloeit uit een strafbaar feit. [...] [...] Aangezien [appellant sub 2] de door de uitkeringsfraude ten onrechte ontvangen uitkering niet volledig heeft terugbetaald aan de gemeente Culemborg, omvat haar vermogen nog steeds voordeel dat met de fraude is verkregen. Gelet op de omstandigheden van dit geval, was het rechtstreekse verband tussen dit voordeel en de benutting daarvan ten tijde van de besluitvorming omtrent de aanvraag van [appellant sub 2] echter zodanig afgenomen dat er geen ernstig gevaar was dat het voordeel met gebruik van de aangevraagde vergunning zou worden witgewassen. Daartoe is van belang dat de fraude ten tijde van het besluit van 21 april 2015 bijna dertien en een half jaar was geëindigd, dat niet aannemelijk is gemaakt dat [appellant sub 2] nadien nieuw financieel voordeel uit strafbare feiten heeft verkregen en dat het niet terugbetaalde deel van het met de fraude verkregen bedrag niet zodanig hoog is dat reeds om die reden ernstig gevaar van witwassen te duchten is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de Afdeling in de uitspraak van 15 juli 2015 [ECLI:NL:RVS:2015:2226](#) om vergelijkbare redenen geen ernstig gevaar aanwezig heeft geacht. Gezien het voorgaande, heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat het college ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat ernstig gevaar bestaat dat de door [appellant sub 2 Z] aangevraagde vergunning mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten. Het betoog faalt.

[ECLI:NL:RVS:2017:2556](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 811

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 14-07-2017 (publ. 24-09-2017), AWB 16/8989

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 64

REGULIER. Artikel 64 Vw 2000. Verweerder heeft in strijd met zijn vergewisplicht gehandeld door geen nader onderzoek te verrichten naar de verkrijgbaarheid van een niet-geregistreerd medicijn in het licht van de toepasselijke Nigeriaanse regelgeving.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser om toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 afgewezen.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of het medicijn darunavir voor eiser bij terugkeer naar Nigeria aldaar verkrijgbaar is. Niet in geschil is dat darunavir niet bij de National agency for food and drug administration and control (Nafdac) is geregistreerd.

Verweerder heeft ter zitting het standpunt ingenomen dat nu het medicijn darunavir volgens het BMA beschikbaar is, ervan uitgegaan moet worden dat het medicijn in overeenstemming met Nigeriaanse regelgeving en dus legaal verkrijgbaar is, omdat het voor verweerder niet denkbaar is dat het BMA een illegale wijze van verkrijging van een medicijn in haar advies zou opnemen. Darunavir is dan weliswaar niet via registratie bij de Nafdac maar via "pre-authorization" beschikbaar, aldus verweerder.

De rechtbank overweegt dat hoewel verweerders standpunt logisch lijkt, dit niet in overeenstemming is met de door eiser overlegde Guidelines for registration of imported drug products in Nigeria' (NAFDAC/RR/002/00) en de 'Drug labelling regulations 2005' van de Nafdac. Dat een medicijn middels een "pre-authorization" beschikbaar zou zijn, blijkt hier niet uit. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het gelet op de door eiser opgeroepen en met stukken onderbouwde twijfel op de weg van verweerder had gelegen om met inachtneming van zijn vergewisplicht onderzoek te (laten) doen naar en helderheid te verschaffen over de verkrijgbaarheid van het niet-geregistreerde medicijn darunavir in het licht van de Nigeriaanse regelgeving inzake de registratie van geïmporteerde medicijnen in Nigeria. Het ter zitting ingenomen standpunt van verweerder acht de rechtbank daartoe onvoldoende. Hierbij betreft de rechtbank dat verweerder heeft nagelaten de door hem gestelde mogelijkheid van verkrijging via 'pre-authorization' en op welke manier deze wijze van verkrijging zich verhoudt tot de Nigeriaanse regelgeving, met stukken te staven.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder in strijd met zijn vergewisplicht op grond van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht gehandeld. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10848](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLM/2017/10848)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2017, 812

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 20-09-2017, AWB 17/3487

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 35 lid 1 b

Vb 2000 3.86 lid 3

INREISVERBOD. Gelet op de tekst van artikel 35 van de Vw 2000 en artikel 3.86 van het Vb 2000, gezien in het licht van het bijzondere karakter van de PIJ-maatregel, de bijzondere positie van minderjarigen in het rechtsbestel en de zeer verstreckende gevolgen van een intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, ontbreekt in dit geval de wettelijke basis voor het toepassen van het verdubbelen van het aantal maanden van de glijdende schaal.

De rechtbank stelt vast dat ingevolge artikel 35 van de Vw een verblijfsvergunning kan worden ingetrokken indien de vreemdeling voor een misdrijf waar drie jaar of meer op staat is veroordeeld tot gevangenisstraf of indien aan de vreemdeling voor een misdrijf waar drie jaar of meer op staat de TBS-maatregel is opgelegd. De rechtbank merkt op dat in dit artikel niet is bepaald dat een verblijfsvergunning kan worden ingetrokken indien aan de vreemdeling de PIJ-maatregel is opgelegd. De rechtbank overweegt voorts dat de PIJ-maatregel evenmin is vermeld in het derde lid van artikel 3:86 van het Vb 2000, maar dat in dit artikel alleen de gevangenisstraf wordt genoemd. Uit deze bepalingen moet worden afgeleid dat de formele- en de materiële wetgever er niet vanuit zijn gegaan dat de PIJ-maatregel, de gevangenisstraf en de Tbs zonder meer op een lijn kunnen worden gesteld bij de toepassing van deze artikelen. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de ABRvS van 24 december 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BP0424](#), en leidt daaruit af dat de (letterlijke) tekst van voornoemde bepalingen leidend is. Dat in de toelichting op artikel 3.86, derde lid, van het Vb 2000 is opgemerkt dat de regering heeft ervoor gekozen de onvoorwaardelijke straf of maatregel voor de toepassing van de glijdende schaal te verdubbelen, kan naar het oordeel van de rechtbank niet betekenen dat daarmee, naast de Tbs-maatregel, ook de PIJ-maatregel is bedoeld.

Ten aanzien van de PIJ-maatregel overweegt de rechtbank voorts dat deze niet één op één is gelijk te stellen met een Tbs-maatregel voor volwassenen. De PIJ-maatregel heeft binnen het stelsel van straffen en maatregelen een bijzonder karakter, waarbij het belang van het kind voorop staat. De PIJ-maatregel kan, anders dan de Tbs-maatregel alleen worden opgelegd wanneer dit in het belang is van een zo gunstig mogelijk verdere ontwikkeling van de (minderjarige) verdachte. De rechtbank acht in dit verband tevens van belang dat uit artikel 77s, zevende lid, van het Wetboek van Strafrecht volgt dat een PIJ-maatregel altijd geldt voor de tijd van drie jaar. Na twee jaar eindigt de maatregel voorwaardelijk, tenzij de maatregel wordt verlengd. Dit heeft tot gevolg dat, ongeacht de redenen om een PIJ-maatregel op te leggen, de minimale duur van een PIJ-maatregel 24 maanden bedraagt en dat door de werking van artikel 3:86, derde lid, van het Vb 2000 voor het toepassen van de glijdende schaal dan altijd sprake zou zijn van vrijheidsontneming voor de duur van ten minste 48 maanden.

Het voorgaande leidt de rechtbank dan ook tot de conclusie dat, gelet op de tekst van artikel 35 van de Vw 2000 en artikel 3.86 van het Vb 2000, gezien in het licht van het bijzondere karakter van de PIJ-maatregel, de bijzondere positie van minderjarigen in het rechtsbestel en de zeer verstrekende gevolgen van een intrekking van een verblijfsvergunning asiël voor onbepaalde tijd, in dit geval de wettelijke basis ontbreekt voor het toepassen van artikel 3.86, derde lid van het Vb 2000. Dit betekent dat nu aan eiser een vrijheidsontnemende maatregel van minder dan 45 maanden is opgelegd, verweerder hem geen inreisverbod kon opleggen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10855](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 813

MK ABRS, 20-09-2017, 201604795/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/86/EG 6 lid 2 a

Richtlijn 2003/109/EG 9 lid 1 a

PREJUDICIËLE VERWIJZING. De Afdeling bestuursrechtspraak wil van het Hof van Justitie weten of een verblijfstitel van een gezinslid volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn en de Richtlijn langdurig ingezetenen kan worden ingetrokken als vaststaat dat de verblijfstitel door fraude is verkregen, terwijl het gezinslid niet van de fraude wist.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1:

Moet artikel 16, tweede lid, aanhef en onder a, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71) aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de intrekking van een in het kader van gezinshereniging verleende verblijfstitel indien aan de verkrijging van die verblijfstitel frauduleuze gegevens ten grondslag liggen, terwijl het gezinslid niet wist van het frauduleuze karakter van die gegevens?

Vraag 2:

Moet artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PB 2004 L 16) aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de intrekking van de status van langdurig ingezetene indien aan de verkrijging van die status frauduleuze gegevens ten grondslag liggen, terwijl de langdurig ingezetene niet wist van het frauduleuze karakter van die gegevens?

[ECLI:NL:RVS:2017:2492](https://ecli.nl/RVS:2017:2492)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 814

MK ABRS, 15-09-2017, 201609005/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2004/38/EG 2, 3, 13 lid 2

Vb 2000 8.7, 8.13, 8.15

VERBLIJFSRICHTLIJN. Ingangsdatum rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan. Duurzame relatie is van meet af aan duurzaam.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM5541](#), overwogen dat de afgifte van een verblijfsdocument ten bewijze van rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan geen constitutief besluit is, doch een declaratoire handeling. Bovendien heeft de Afdeling in haar uitspraak van 21 februari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP5947](#), overwogen dat met de afgifte van een document dat strekt tot bewijs van rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8.13, eerste lid, van het Vb 2000, niet is vastgesteld met ingang van welke datum aan het gemeenschapsrecht rechtmatig verblijf in Nederland wordt ontleend. De door de rechtbank genoemde omstandigheid dat de vreemdeling niet is opgekomen tegen de in het besluit van 20 februari 2013 vastgestelde ingangsdatum van het document op grond van artikel 9 van de Vw 2000, betekent derhalve niet, anders dan de rechtbank veronderstelt, dat in de onderhavige procedure niet meer de vraag aan de orde kan komen wat de ingangsdatum is van de duurzame relatie.

Zoals de Afdeling voorts heeft overwogen in haar uitspraak van 6 september 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BS1678](#), staat [de Verblijfsrichtlijn] niet in de weg aan het beleid van de staatssecretaris dat een duurzame relatie tussen ongehuwde partners pas wordt aangenomen indien de relatie ten minste zes maanden heeft geduurd en dat in beginsel mag worden verlangd dat gedurende deze termijn een gezamenlijke huishouding is gevoerd. Als aan deze voorwaarden wordt voldaan, wordt dus aangenomen dat de relatie duurzaam is en de relatie is dan duurzaam van meet af aan. Aangezien de staatssecretaris de relatie in het onderhavige geval als duurzaam heeft aangemerkt, nu de partners langer dan zes maanden hebben samengewoond, betekent dit dat het begin van de samenwoning ook als begin van de duurzaamheid van de relatie moet worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2017:2501](#)

JnB2017, 815

MK ABRS, 18-09-2017, 201703135/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 lid 4, 32

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbaar persoon aan Italië. Persoon met een handicap. In dit geval zijn geen aanvullende garanties nodig om een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM na overdracht te voorkomen.

De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in het geval van de vreemdeling geen aanvullende garanties nodig zijn om een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM na overdracht te voorkomen.

Weliswaar staat tussen partijen vast dat het rechteronderbeen van de vreemdeling geamputeerd is, echter, de vreemdeling heeft met de door hem in beroep overgelegde stukken, noch door eerdere ervaringen in Italië, niet aannemelijk gemaakt dat hij zonder het verkrijgen van aanvullende garanties in dat land geen adequate zorg- en opvangvoorzieningen zal kunnen krijgen. Daarbij komt dat de staatssecretaris terecht betoogt dat hij met zijn ter zitting van de rechtbank beschreven werkwijze, voldoende

heeft gewaarborgd dat de vreemdeling ook na zijn overdracht de door hem benodigde voorzieningen zal ontvangen [uitspraak van de Afdeling van 17 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1304](#)]. De staatssecretaris zal, in overeenstemming met artikel 32 van de Dublinverordening, informatie verzenden aan de Italiaanse autoriteiten over de bijzondere behoeften van de vreemdeling en de feitelijke overdracht opschorten indien de Italiaanse autoriteiten hem informeren dat zij op dat moment niet aan deze behoeften kunnen voldoen.

De rechtbank is dan ook ten onrechte tot het oordeel gekomen dat zonder aanvullende garanties van de Italiaanse autoriteiten niet valt uit te sluiten dat de overdracht van de vreemdeling in strijd zal zijn met artikel 3 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2017:2505](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 816

MK ABRS, 21-09-2017, 201705426/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59a

Verordening (EU) nr. 604/2013 29 lid 2

Verordening (EG) nr. 1560/2003 9 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Concreet aanknopingspunt voor overdracht na verlenging overdrachtstermijn.

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak ten onrechte een onderscheid gemaakt tussen de in voornoemde brief van 9 januari 2017 gedane mededeling aan de Duitse autoriteiten dat de overdracht van de vreemdeling niet binnen de voorgeschreven termijn kan plaatsvinden en het verlengen van die termijn. Zoals de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris met vorenbedoelde brief binnen zes maanden na de acceptatie van het claimverzoek op 26 oktober 2016 aan de Duitse autoriteiten medegedeeld dat de overdracht van de vreemdeling niet binnen de voorgeschreven termijn kan plaatsvinden, omdat hij met onbekende bestemming is vertrokken. Verder heeft de staatssecretaris medegedeeld dat hij Duitsland zo spoedig mogelijk zal informeren over een nieuwe overdracht. Daarmee heeft de staatssecretaris voldaan aan het bepaalde in artikel 9, tweede lid, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 (PB 2003, L 222; de Uitvoeringsverordening) en is de overdrachtstermijn als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening tot 18 maanden na de claimaanvaarding, dus tot 26 april 2018, verlengd (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 5 augustus 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ5193](#)). Anders dan de rechtbank heeft overwogen bestond ten tijde van het opleggen van de maatregel van bewaring op 22 juni 2017 dus wel degelijk een concreet aanknopingspunt voor een overdracht krachtens de Dublinverordening.

[ECLI:NL:RVS:2017:2568](#)

[Naar inhoudsopgave](#)